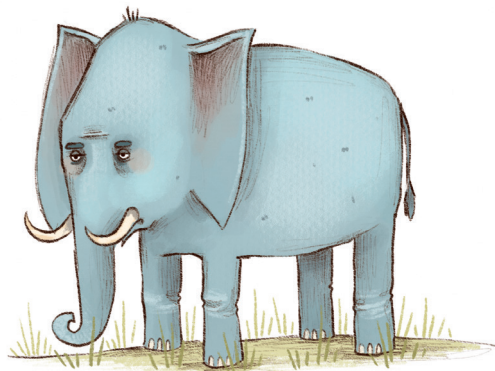

PRÍPAD NEVRLÉHO SLONA

Slon mal už veľa rokov, no sluch mu slúžil. Oči ho už toľko neposlúchali. Podchvíľou do niečoho narazil hlavou, potkol sa, spadol na zem, nezdravil menšie zvery, lebo ich nevidel. Bol z toho všetkého mrzutý a priečny. Jeho zlostné trúbenie sa nie raz rozliehalo celou savanou. Odvrával, hádal sa s ostatnými a nedbal na to, že ruší nočný pokoj.

„Bodaj sa ti chobot zauzlil, ty nervák jeden!“ jedoval sa naňho had a chvostom ho tresol po širokých nohách.

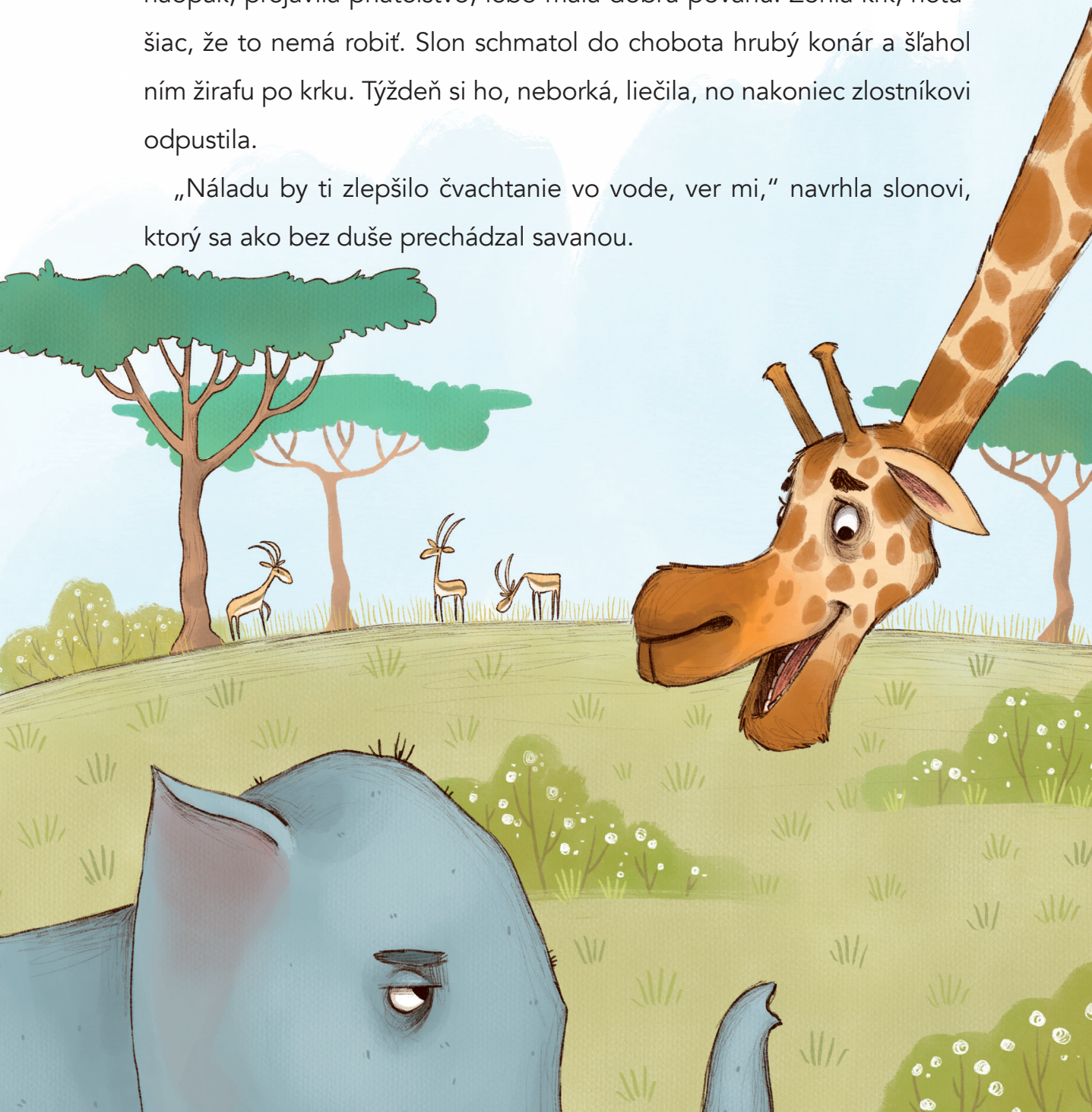
„A z teba nech urobia lodný uzol, keď mi zle praješ!“ pamedil sa slon, keď ucítil prudkú bolesť. Najradšej by hada udupal, ale ten zmizol tak rýchlo, ako nečakane sa zjavil.

„Si neznesiteľný, správaš sa nepriateľsky,“ prihovorila sa mu žirafa. „Ak máš mizernú náladu, nerozdávaj ju ostatným.“

„Čuš, žirafa, staraj sa o svoj dlhý krk, inak sa môže stať, že sa ti zlomí!“ výhražne zatrúbil slon.

„Ja sa starám o teba, lebo mi na tebe záleží,“ žirafa sa neurazila, ba naopak, prejavila priateľstvo, lebo mala dobrú povahu. Zohla krk, netušiac, že to nemá robiť. Slon schmatol do chobota hrubý konár a šľahol ním žirafu po krku. Týždeň si ho, neborká, liečila, no nakoniec zlostníkovi odpustila.

„Náladu by ti zlepšilo čvachtanie vo vode, ver mi,“ navrhla slonovi, ktorý sa ako bez duše prechádzal savanou.

„Jazero je ďaleko, bolia ma nohy,“ odvrkol a otočil sa jej chvostom. Iná žirafa by čakala, že sa jej slon ospravedlní, ale táto len zažmurkala a pozvoľávala ostatné africké zvieratá. Navrhla im, že vyhlĺbia jamu a urobia pre slona bazén. Taký riadne veľký, aby si v ňom mohol voľkať.

Všetci sa dali do práce. Tešili sa, ako starého nevrleho frfloša prekvapia, ako sa zahanbí, že sa k nim správal hrubo. Už mali vyhlĺbenú poriadnu jamu, no nastala noc a zvieratá, unavené od toľkej práce, sa rozišli do svojich domovov.

Slon trpel nespavosťou, a tak sa vydal na prechádzku. Dúfal, že nestretne nikoho, kto by mu žral nervy. Čo čert nechcel, rovnými nohami

spadol priamo do vyhlbenej jamy. Urobilo to len *mlask* a slona doslova prisalo o blatové steny. Nedokázal sa pohnúť. Jama bola hlboká a úzka, trčala mu len hlava.

„Zrada! Niekto ma chcel zabiť! Nastražil na mňa pascu! Čo pascu, priepasť!“ kričal a trúbil na poplach aj o ratu, ale všetci spali. Všetci, okrem tchora Hektora. Zobudil hrocha Prdócha a bežali k miestu, kde sa slon prepadol do zeme. Hroch tak znervóznel, že otočený chrbtom k slonovi vypúšťal také strely, že nešťastník v jame stratil vedomie. Nehrozilo, že by spadol. Napokon, nemal kam.

„Hroch, ovládaj sa! Teraz premýšľaj, ako slona vyslobodíme z jamy!“

„Žeriav! Potrebujeme žeriav, šéfko, alebo hasičov!“

„Sami si neporadíme, to máš pravdu, no kde budeme teraz, uprostred noci, zháňať niekoho, kto vytiahne slona z jamy?“

„Čo sa to tu deje?“ Z húštiny sa vynorila žirafa. Keď zbadala trčať zo zeme len hlavu slona, ničomu nerozumela. „Vyzerá ako torta v tvare slonej hlavy. Čo to má byť?“ A vtedy jej to došlo. „Ten neborák spadol do bazéna! Teda, ešte nedokončeného, ale...“

„Žirafa, nesplietaj hlúposti. Aký bazén, čo za nezmysly to táraš?“ krútil hroch hlavou a detektív tchor Hektor sa na ňu skúmavo zahľadel.

„Prestaňte sa hádať. Musíme dostať slona von z jamy, inak sa zblázni.“

A tí traja veru vyhútali, čo a ako. Slon sa prebudil na to, ako hroch zlomil hrubý konár stromu.